

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

0

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

procul à Circeis in mare influens. Autor Plin. lib. 3. cap. 8.
 Nymphas, adis, *νυμφας*, Locus est Arcadiae, cujus incolae vocantur Nymphasi, Steph. ex Pausania.
 Nymphodorus, *νυμφόδωρος*, Medici insignis nomen, cujus meminit Plin. lib. 34. cap. 10.
 Nylā, *νύλα*, Vrbs est in ea parte Arabiae, quae Aegypto continetur, apud quā (ut Dio dicitur) Bacchus educatus à Nymphis fertur. Vnde & Nylaeus, *νύλαιος*, *νύλα* dicitur esse Dionysius, à Iove scilicet & Nylā nomine accepto. Nylā etiam civitas in India est, à Libero parte (ut refert Strabo lib. 15.) cōdita, carminibus poetarum celebratissima: sita sub radicibus montis, quē *Mero* incolae appellant. Alia est Nylā in Bœotia, apud Homer. in Catal. navium, quam tamen in castigatōnibus exemplaribus Nylām videmus appellari. Alia in Caria apud Plin. lib. 5. cap. 29. Est item vicus in Helicone, apud Stephan. Baccho sacre. Item oppidum Euboeae, apud eundem, in cuius agro fabulantur eodem die & vitae florere, & uvae maturescere, Ptolem. praeter has duas alias ejusdem nominis urbes commemorat, quarum alteram in Lycia, alteram in Ionia collocat. Plin. lib. 8. cap. 39: Nylām Indiae montem esse tradit, juxta quem lae caetera ad 24. pedum longitudinem feruntur excrecere.
 Nylā, pro Indiae oppido lege *NYS A*. Pro emporio autē sive portu Megarensium, lege *NIS AEA*.
 Nylaeus, *νύλαιος*, Dissyllaba dictio, Bacchi cognomen est: à Nylā Arabiae oppido, ubi ferunt esse educatum. Ovidius libro 4. Metamorphos. Additur his Nylaeus, indetonasque Thyoneus.
 Nylirus, vide *NISYRVS*.

O Anus, *ἀνός*, Lydiae oppidum, apud Stephan.
 Oas, *ὄασις*, Oppidum in desertis Libyae, septem dierum itinere à Thebis distans, quod Herodoti aetate à Samis tenebatur, ut ipse refert libro 5.
 Oaxūs, *ὄαξις*, Fluvius Cretae insulae, ab Oaxe Apollinis filio sic vocatus: unde & Oaxia tellus, Creta appellatur. Virg. Aeglog. 1: Pars Scythiam, & rapidum Cretae venimus Oaxem. At Servius putat esse fluvium Mesopotamiae, cretosum vchementem limum: unde à poeta rapidum cretae putat appellatum. Quae tamen interpretatio à doctioribus omnibus mensō rejicitur.
 Oaxūs, *ὄαξις*, Civitas Cretae, ab Oaxō Minois ex Acallide filia nepote: vel à situ loci, quōd crepidines Graeci *Αασι* vocent. Herodotus quoque, li. 4. Oaxum urbē Cretae facit, in qua Etearchus pater Phronimae matris Battis regnavit, qui Cyrenen Libyae urbem aedificavit.

O ante **B**.
 Obareni, *ὄβαρη*, Armeniae populi, nō procul à Cyro fluvio: quorum meminit Stephanus.
 Obrima, *ὄβριμα*, Vnus est ex tribus fluminibus Apamiam urbem in Asia celeberrimam ambientibus. Plin. lib. 5. cap. 29: Tertius conventus Apamiam vadit, antē appellatam Celsanā, deinde Ciboton. Sita est in radice montis Signiae, circumfusa Maris, Obrima, Orga fluminibus in Meandrum cadentibus.
 Obris, *ὄβρις*, Fluvius est Galliae Narbonensis, ex Gebenna monte nascent, quem Ptolemæus Obrium, Plinius Obrium appellat. Vide Pomponium, ad finem lib. 2.
 Obucula, *ὄβουκὺλα*, Oppidum ulterioris Hispaniae, in conventu Astigitano: cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 1.
 Obulco, *ὄβουλκὸν*, Oppidum mediterraneum ulterioris Hispaniae in conventu Cordubensi, cujus meminit Plinius libro 3. capite 1.

O ante **C**.
 Ocalea, *ὄκαλα*, sive Ocalee, *ὄκαλα*, Bœotiae oppidū est, cujus meminit Homerus in Catalogo navium: *ὄκαλα, μέδων*.
 Océanus, *ὄκεανός*, pen. corr. & per simplex *ε*. Ger. Das hoch Meer oder groß Meer. Caeli & Vestis filius, & maris Tethyos, quem poëtae maris deum efficiunt. Virg. 4. Georg. Oceanūq; patrem rerum, Nymphasq; sorores. Oceanus item mare universum appellatur, quod universam circum terram. Pro eodem etiam neutro genere Oceanum dicitur, praeteritum si Mare sequatur, ut Capet & Probus testantur. Irumpit autem Oceanus in Medium terrarum, inter Africam & Hispaniam, Abylam Africae montem ad dextram, Calpen Hispaniae ad sinistram relinquens, qui ob altitudinem Herculis columnae dici consueverunt, eō quōd testimonio vetustatis laboris Herculei limes illic fuerit consecratus. Dicitur est autem Oceanus, à Greca voce *ὄκεανός*, quae velociem significat, ut quidam putant. Suidas verō deducere videtur ab *ο* privativa particula, & *κεανός*, quod est *κεανός*, mutato *α* in *ο*. Et quavis nomē sit propriū

Oceanus, aliquando tamen non mare universum, sed partes ejus significat. Quo modo mare, aliquando totum Oceanum ambientem terras, singulas ejus partes tantum aliquando significat: nam à littoribus plerumque accipit nomen. Ad dextram siquidem, antequam terram intrer, Atlanticus dicitur: ad sinistram, Gaditanus: illic Arabicus, Persicus, Indicus. Hinc Britannicus, Germanicus, Scythicus. Postquam verō terras intravit, primò ab Iberia: hoc est, Hispania, dicitur Ibericum mare. Tum à Balearibus insulis, Balearicum: post hæc Narbonensium provinciam cōtingens, Gallicum. Deinde à Liguria, Ligusticum. Mox usque in Siciliam à Tuscia, Tuscanum. Sive Tyrrhenum à Tyrrhenis: sive etiam ad differentiam Supermaris, Inferum appellatur. Superum enim, Adriaticum vocamus, quod ad id ab Urbe venientes, Apenninum confcedamus, sive quod Italianum ab ortu alluat. Inde ab lonibus, Ionium: à Sicilia, Siculum: à Creta, Creticum: ab Asia, Asiaticum: à Pamphylia, Pamphylicum: & multa alia nomina, quae enumerare longum esset. Poëtae tamen Oceanum pro quocunque mari usurpant. Virgil. 2. Aeneid. Et ruit Oceano nox. Est & Oceanus solum vastum in balneis, & omnino lacus, adversus hunc major, ab amplitudine vocatus, & à lavantium quoque scriptum, & marino quasi actu. Lampridius: Oceani solum primus inter principes Alexander appellavit, quem Trajanus id non fecisset, sed diebus solia deputasset. Nam thermarum magnitudo Romae quanta fuerit, Ammianus testatur libro septimo decimo, quum inquit: Lavacra in urbe in modum provinciarum extructa. Ab Oceanus sit Oceanitis, pen. prod. *ὄκεανίτις*, *ὄκεανίτις*, pro filia Oceani. Virg. lib. 4. Georg. Oceanitides ambæ.
 Océum, *ὄκεον*, Hispaniae Tarraconensis urbs, in via Gallæcorum, teste Ptolem. lib. 2. cap. 6.
 Ochū, *ὄχου*, Euboeae insulae oppidum est, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.
 Ochūs, *ὄχους*, Fluvius, qui in India montibus ortus, per Brianorum regionem fluit. Plin. lib. 6. cap. 16.
 Ocnūs, *ὄκνυς*, Tyberis filius fuit ex Mantro muliere foedice, Tyberis Thæbani filia, qui in Gallia Cisalpina urbem condidit, & à nomine matris Mantuam appellavit. Virg. 10. Aeneid. Sic etiam patris, agmen ciet Ocnus ab oris Faticae Mantus, & Tuscis filius amnis, Qui muros, matrisq; dedit tibi Mantus nomen. Est etiam Ochnus nomen cujusdā apud inferos, multis insignium artificum picturis celebrati, quē effugerit propter torquentem funem, affante a se, quae quantum ille torquisset, statim praeterderet. Inde ortum est proverbium: Ochnus funiculum torquet: quod quum in eos omnes competat, qui non profuturam in re aliqua operam collocant, tum eos praecipue qui quum nihil neque laboris, neque industriae ad augendam rem familiarē praetermittant, nihilo tamen redduntur ditiores, quōd domi habeant afflam: hoc est, exoco prodigam, quae quicquid missus multis sudoribus curat, streoue profundit. Ad hanc picturam alludit Propertius lib. 4. Eleg. Dignior obliquo funem qui torquet Ochno, Aetnumq; tuam pascat affla famem?
 Ocrium, sive Ocrion, *ὄκριον*, Britanniae insulae promontorium est, apud Ptolemæum, libro 2. capite 3. Vulgò *Monte Michel*.
 Odrivā gens, à Velitris originem accepit, quam nonnulli Augusti gratiam per assentationem captantes, nobilitate cuncta fuisse prodiderunt. Ipse autem Augustus nihil amplius quam equestri familia ortum se scribit, veterem aelocapitem, & in qua primus Senator suus pater fuerit. M. Antonius libertinum ei proavum exprobrat, Restionem è spago Thunio, & avum argentariū. Ex Tranquillo. Cic. in Epistolis quidam, si modò ejus autor est, quem nepotem argentariū, & filium adulatoris vocat. Vtunque id fuerit, constat Augusti patrem honestissimum fuisse, magnaq; laude Macedoniam provinciam administrasse, ex ipsius etiam testimonio Cicero: qui ad Quintum Fratrem scribens, hortatur ut in promeritis socii vicinum suum Odriviū imitetur. Natus est Odrivus Augustus M. T. Cicero, & C. Antonio Consulibus: cui infanti cognomē Thurino inditum est, in memoriam originis majorem. Postea C. Caesaris, & deinde Augusti cognomen assumpsit: alterum testamento majoris avunculi, alterum Marci Planci sententia. De his vide Suetoniu in vita Odrivi. Odrivus Manilius, alius fuit, cum quo Aulus Posthumus Didactor bello Tusciano dimicavit, ut scribit Cicero 2. de Natura deorum, & in Epistolis ad Atticum libro 9. Alius Odrivus Balbus iudex, homo & juris & officii peritissimus. Cic. 4. Veritina. Alius Odrivus Marius sceleratus & insignis latro, de quo Cicero 11. Philip. Qu. Odrivus à L. Cinna collega in Consulatu interfectus. Padian. Odrivus Avius, & Petrus Faustinus, furta Virgiliae adnotant, lociq; indicant, unde carmina essent surrepta, ut ait Servius. Fecit & hoc ille Macrobius.

Odrivā

O AAVTE porticus, dux appellatur, quarum alteram theatro Marcelli propitiorem Octavia soror Augusti fecit: altera theatro Pompeii proximam Cn. Octavius, Cn. filius, qui fuit edilis curulis Pr. Con. Decemvir sacris faciendis, triumphavitque de rege Perse navali triumpho: quam combustam reficienda curavit Caesar Augustus. Festus.

O AAVTE, sicut, a, um, Cic. 1. de Divin. Ex quo genere sepe ariolorum etiam & vatum furibundas praedictiones, ut Octaviano bello Cornelii Culeoli, audiendas putaverunt.

O AAVTE, Augusti Caesaris cognomen inde tractum, quod ex Octavio familia in Caesarum gentem fuerit adoptatum, quemadmodum & Africanus minor dictus est Aemilianus; quod Pauli Aemylii filius fuerit, a P. Cornelio Scipione adoptatus. Solebat enim in adoptionibus, nomen naturalis familiae una aut altera litera extendi ad eam retinendam memoriam.

O AAVTE, sicut, a, um, V. Vaccorum oppidum in Hispania Tarracoeni, cuius meminit Ptolemaeus lib. 2. cap. 6. Volgo Tom. & est etiam Octodurum oppidum in Alpibus Cottis, non procul a Centronibus: cuius incolae Octodurenses commemorantur a Plin. lib. 3. cap. 20. Vulgo s. Mauritia.

O AAVTE, sicut, a, um, Vnus ex Phaeacibus, tempore Alcinoi regis, ut ostendit Hom. lib. 8. Odys.

O AAVTE, sicut, a, um, Vna ex Harpyiis sic dicta, quod alarum velocitate polleant, sicut enim celer, & citus dicitur. sicut, volo, as. Vide Caesum lib. 39. cap. 27.

O AAVTE, sicut, a, um, Nympha fuit, Chironis Centauri filia ex Chariclo Nympha: ita dicta a celeritate fluendo. sicut, celer, & fluo fluo. Poetae in carmine abiciunt alterum r, quod aliter hexametrum carmen nequeat ingredi. Ovid. 2. Metam. quam quondam nympha Chariclo fluminis in rapidi riptis enixa vocavit Ocyroon.

O ante D.

O AAVTE, sicut, a, um, Verba est in Media inferiori, inter Axiacem & Boiylhenem amnes, paululu a Ponto Euxino remota: auctor Ptolemaeus tabula Europae octava, & apud Melam, lib. 2.

O AAVTE, sicut, a, um, Vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, a Mopso interfectus in nuptiis Pirithoi. Ovid. 12. Metam. Occubuit, frustra; loqui tentavit Odites.

O AAVTE, sicut, a, um, Halizouum dux fuit, quem Agamemnon in bello Troiano interfecit. Hom. lib. Iliad. 5.

O AAVTE, sicut, a, um, Populi sunt Thraciae. Plin. lib. 4. cap. 11. Horu olim amplissimum fuit regnum, ab Abderis Thraciae urbe usque ad Pontum Euxinum, & litrum fluvium extensum. Vide Thucydidem lib. 2.

O ante E.

O AAVTE, sicut, a, um, Africae civitas est, una ex tribus quae Tripolim illi Africanam fecerunt. Solinus, Achei Tripolim lingua sua signat de trium urbium numero, Oex, Taphra, Leptis magna, &c.

O AAVTE, sicut, a, um, Nomen est patris Orphei. & Est praeterea hoc nomine Thraciae quidam fluvius, a quo Hebrus initium sumit, qui ob id Oeagrius cognominat. Virg. 4. Georg. Tum quoque, marmorea caput a cervice revulsum Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus, &c.

O AAVTE, sicut, a, um, sicut, a, um, Stephano, Oppidum est Locrotum: apud Plin. lib. 4. cap. 3.

O AAVTE, sicut, a, um, Darii stabularius, cuius industria ipse Darius Persarum regnum adeptus est. Nam quum placuisset septem Persarum Satrapis, ut posthabeat singulos equos certum in locum adducerent, cuiusque equus primus hincitum edidisset, is Persarum rex declaratur: Oebates re intelleda, domini equum eodem in loco quod conventuri erant, equum admisit. Quod quod posthabeat reduceretur, coitus desiderio rursus hincitum edidit. Vide Herodotum lib. 3. & Iustinum lib. 1.

O AAVTE, sicut, a, um, Vulgo Taranto. Regio in Peloponneso, quae & Laconia dicitur ab Oebalo Arguli filio, qui rex Laconum fuit. Statius lib. 1. Achil. Solverat Oebalo classem de litore pastor Dardanus. Quod autem Virg. lib. 4. Georg. dixit: Nanque sub Oebaliae memini me turribus aera, &c. ideo posuit, ut ostenderet Tarantum a Laconibus fuisse conditum, quorum pars est Oebalia.

O AAVTE, sicut, a, um, Dicitur sunt Castor & Pollux ab Oebalia Laconiae regione, in qua nati feruntur. Ovid. 3. Fast. Effugere Oebalidae cursu potuerunt sequentes. Helena quoque horum soror eandem ob causam Oebalis dicta est.

O AAVTE, sicut, a, um, Rex Laconum, Arguli filius, a quo regio Oebalia, & Almus fuit Telonis Capreatum regis, & Sebentis nymphae filius, qui bonam Campaniae partem in ditionem suam redegit. Vide Servium in Virg. 7. Aen.

O AAVTE, sicut, a, um, Verba Laconiae, ab Oebales fluvio eam praeterfluente ita dicta, sed postea ab Hercule eversa. Unde & ea pars Laconiae, quae urbi huic propinqua est, Oechalia appellatur. Virg. 8. Aen. Ve bello egregias idem disiecerit urbes, Troiamque Oechalamque. In hac Eurytus regnavit, qui Herculi filiam Iolam ante promissam negavit, quod filius cum dehor-

tatus, Herculem & uxorem & filios esse interempturum affirmaverat. Quare illum & filios interemit. atque Oechalam eius urbem evertit, teste Virg. 8. Aen. Ovid. lib. 9. Metam. Victor ab Oechalia Cenozo rite paravit Sacra Iovi, & Aliae etiam sacrae Oechaliae, ut in Thessalia, & Euboea.

Oedipus, huius Oedipodis, vel Oedipi, sicut, a, um, German. Ein Sohn Lais des Thebanischen Königs / welcher dem wunderthätigen Sphinx gemant sein frag aufgethät hat / vnd es darnach vmbbrachte. Lais, Thebanorum regis & locastae filius fuit: quem pater quia ex Apollinis oraculo futurum intellexisset ut a filio occideretur, pastori occidendum tradidit: qui misericordia commotus, quum invitus regiae stirpi manus inferret, neque tamē regis imperium audeat despectare, perforatis gladio plantis, vimineque trajecto, ex arbore suspendit, futurum putans ve ita inedia moreretur. Ceterum quum Phorbas Polybii Corinthiorum regis pastor illac iter faceret, audito vagitu, ed accurrens, pactum servavit, reginaeque, quae liberis carebat, magni muneris loco obrulit: a qua, veluti puer cœlitus missus, filii loco est educatus, & a pedibus ex vulnere tumens, Oedipus est appellatus. Grandior deinde natu factus, quum forte Thebas venisset, Lajum patrem suum ignorans occidit, locastamque matrem duxit uxorem. Postea verò recognita, tantorumque a se scelerum poenam repetens, utrumque sibi eruit oculum, Athenasque in voluntarium concessit exilium. Declinat autem Oedipus, podis, per tertiam declinationem: vel Oedipus, Oedipi, per secundam: ut apud Plautum in Poen. Oedipo est conjectore opus, qui Sphingis interpretis fuit. & Pro eodem etiam legitur Oedipodes, a, per primam declinationem. Statius lib. 1. Thebaid. Oedipodum confusa domus. & Davus sum, non Oedipus, proverbio usurpatur a Davo apud Terentium in Andria, quum vellet significare hominē se se rudem, ad intelligenda obsecratoria aenigmata minime parum esse. Tractum est proverbium a callido, acutoque Oedipi ingenio, quod dissoluto Sphingis aenigmate in vulgi cœlit proverbium.

Oedipodion, sicut, a, um, ab Oedipus deducitur. Lucan. Oedipodion infelix fabula Thebas.

Oedipodionides, pen. cor. Patronymicum masculinum. Stat. 1. Theb. Iaretea patriis olim vrgus exul ab oris Oedipodionides factum deserta pereret Aonia.

Oenanthe, sicut, a, um, Verba Sarmatiae in Asia. Ptolem. lib. 5. Hodie s. Sephia, alias Oenanthe.

Oeneus, sicut, a, um, Aetoliae rex Parthaonis filius, qui ex Althea Thelii filia Meleagrum, Tydeum, & Dejaniram genuit, quam Hercules duxit uxorem: sicut alii matrem Tydei Eurigo eam appellant. Stat. libro 1. Theb. Vos quae progenies quamquam Calydonius Oeneus, &c. Fabulantur Poetae, regem hunc de primitiis, omnibus numinibus sacrificasse, excepta Diana, quae irata aprum immisit qui cuncta vastabat, donec a Meleagro occideretur. Hæc Servius.

Oeneus, a, um, pen. prod. Quo usus est Ovid. 8. Metam. & Oeneus per quatuor syllabas, quo utitur Stat. 5. Theb.

Oenandria, sicut, a, um, Oppidum Cabalix, quae Lyciae regiuncula est, tria habens oppida, Balburam, Bubonem, & Oenandam. Auctor Plin. lib. 5. cap. 27.

Oenochemus, sicut, a, um, Mons in finibus Africae.

Oenochonus, sicut, a, um, Vide ONOCHONVS.

Oenomachus, sicut, a, um, Hippodamiae pater, Elidis rex, & Pise, & ex Marte & Harpina Alopei: seu, ut alii tradunt, Eurythoe Danae filia progeneris, qui quum ex oraculo se a genero interfectum tri didicisset, & illa tamē a multis precis ob formam praestantiam ambiretur, curule certamen prociis proposuit, ea lege ut filia victori in matrimonium cederet, victus mortem subiret. Tredecim igitur victis & occisis, Pelops Tantalii filius amore eius captus, Mytilum eius aurigam pretio corrupit, ut axes infimos & fragiles curru subjungeret. Quo facto, Oenomachus unā cum curru corruit, membrisque omnibus ea ruina collisis, mortuus est. Pelops itaque & conjugē & regno potitus, universam Cherroneum de nomine suo Peloponnesum appellavit. Strab. li. 8. & Alter fuit Peloponnesus in bello Troiano ab Hectore interfectus, teste Homero.

Oenone, sicut, a, um, Oppidum Graeciae, Atticam a Boeotia disternit: cuius meminit Thucyd. lib. 3.

Oenone, sicut, a, um, Nomen Nymphae Phrygiae, quae Paridem amavit. Ovid. In Epist. Quum Paris Oenone poterit spirare relicta, Ad fontem Xanthi versa recurret aqua.

Oenopides, sicut, a, um, Nomen Mathematici ex Chio insula, Anaxagora aliquanto minor.

Oenotria, sicut, a, um, German. Das Weinlandt [Italia] Regio Italiae, seu ipsa Italia, cuius populi Oenotri dicuntur, vel Oenotria appellata a sicut, a, um, quod optima in Italia vna nascitur, vel (ut Varro putat) ab Oenotrio Sabinorum Rege. Virg. lib. 1. Aen. Oenotri coluere viti nunc fama minores Italiae dixisse ducis de homine gentem, &c.

Oenotri-

Oenotridēs, *Ἰωνοῦ νήσοι*, Dicitur sunt duae insulae, quae sunt contra Veliam: Pontia scilicet, & Ilicia, Plin.
 Oenullia, *Ὠνούλια*, Tres insulae sunt ante Messenem Peloponnesi urbem: quarum meminit Plin. lib. 4. cap. 12. & Est ite Oenullia exigua insula, Chio adiacens: de qua idem Plin. lib. 5. cap. 31.
 Oesyne, *Ὠσύνη*, Oppidum est in Thracia, sive in ea Macedonia parte, quae Thraciae proxima est, non procul à Philippis, & Neapoli. Meminit hujus oppidi Plin. lib. 4. cap. 11.
 Oetia, *Ὠται*, Ger. Ein hoher Berg zwischen Thessalien und Macedonia. Mons inter Thessaliam, & Macedonia clarus monte & sepulchro Herculis, & copia hellebori, quod optimum in eo nasci traditur. In hoc monte (ut Servius inquit) stellae videtur occidere, sicut de monte Ida nasci. A Parnasso usque Pindum pars in Thermopylas vergens, proprie Oetia vocatur.
 Oetias, a. um, *Ὠται*, Vnde Hercules Oetias, nomen Tragediae apud Senecam.
 Oetolycros, *Ὠτολυκρός*, Lingua Scythica Apollo dicebatur.
 Oetius, *Ὠταῖος*, Gigas ingens fuit, filius Aloï, & frater Ephialtis, qui in Creta bellum gessit, ut Salustius refert. Vnde Oetii campi dicti sunt.

O ante G.

Ogdolapis, Fluvius navigabilis, ex Alpibus fluens, & juxta Segesticam urbem in Saum irumpens. Vide Strab. lib. 4.
 Ogdods, *Ὠγδοὺς*, Aegypti rex, Achorus cognominatus, qui Memphis condidit à nomine filii. Auctor est Diosdorus Siculus.
 Ogyges, *Ὠγυγῆς*, Thebanorum rex, qui Thebas Boeotias aedificavit, circiter mille & quingentos annos ante urbem conditam. Sub hoc rege fuit diluvium magnum, teste Augustino de Civitate Dei, non illud quidem maximū, quod Noe temporibus contigisse Sacrae litterae testantur: sed tamē majus eō quoddā Deucalionis seculo bonam terrae partem inundavit.
 Ogygia, a. um, *Ὠγυγία*, Thebae Ogygiae. Auctor carminis de Aetna, quod Virgilio à quibusdam adhibetur: Nunc juvat Ogygiae circumdata moenia Thebis, &c.
 Ogygia, *Ὠγυγία*, Insula inter Phoenicium & Syriacum mare, ab Ogyge Thebanorum rege, qui in ea regnavit, appellata: in qua Calypso nymphā habitavit, quae Vlystem tempore eō ad aditum hospitio & lecto excepit, ejusque amore capta septem annos apud se detinuit, tandemque Jove iubente dimisit. Homerus in primo Odyssi.
 Ogyris, *Ὠγυρίς*, Insula est inter Peloponnesum, & Cretam, Stephan.
 Ogyris, *Ὠγυρίς*, Insula est ante scellicem Arabiam, Erithraei regis monumento nobilitata. Auctor Plin. lib. 6. cap. 18. Rufus ex Dionysio: Ogyris inde salo promit caput, aspera rupes Carmanidis, quae se pelagi procul invehit undis Regis Erithraei tellus, &c. Hujus insulae incolae dicuntur Ogyriae, & *Ὠγυρίαι*.

O ante I.

Otelēs, Filius fuit Antiphatis filii Melampi, & pater Amphiarai Argivi vatis. Homer. lib. 15. Odyssi.
 Otilēus, per tres syllabas, pen. prod. *Ὠτιλέως*, Locorum rex fuit, & pater Ajacis illius, quem ab eo Virg. Oileum cognominat lib. 1. Aen. Vnius ob noxam & furas Ajacis Oilei.
 Otnā, *Ὠτνά*, Aristoteli in libro quem *ἠθικὴ φιλοσοφία ἀπὸ τῶν ἀντικειμένων* inscripsit, Tusciae urbs est munitissima, in cujus medio collis est editissimus, triginta stadiorum, aquas & sylvas in vertice habens. Hoc tamē oppidum an unquam fuerit, videtur Aristoteles, nemo Geographorum ejus meminit.

O ante L.

Olbā, *Ὠλβία*, Pamphylicū oppidum juxta Cataracten fluvium, teste Plin. lib. 2. cap. 27. Fuit & Olbia Bithynicū urbs in extremo Aetnani sinu sita, quae postea Nicæa appellata fuit. & Est & alia in Sarmatia Europæa ad Borythencem amnem, quae & Borythensis appellatur à Prolemaeo tabula octava Europæ: cuius etiam Plinius meminit lib. 4. cap. 11.
 Olbāpolis, *Ὠλβία πόλις*, Oppidum esse Galliae Narbonensis apud Prolem. lib. 2. cap. 10. Strab. lib. 4. Olbiam vocat.
 Olbōpolis, *Ὠλβία πόλις*, Civitas Sarmatiae Europæe, ad Borythencem amnem & V.M. pass. à Mari recedens. Hanc Milesii condiderunt, teste Strab. lib. 7. Vnde & Milesopolis appellata est. Prolemaeus Olbiam vocat, & Borythenedem.
 Olcachites, *Ὠλκαχίτης*, Zeugitanae regionis: hoc est, Africae proprie dicitur, sinus est: cuius meminit Prolemaeus.
 Olentūs, penult. corr. *Ὠλεντῶς*, Boeotiae urbs: sic dicta ab Oleno Vulcani filio. Fuit & alia urbs in Aetolia, juxta quam fuit aper Calydonius: Strabo lib. 8.
 Olentūs, *Ὠλεντῶς*, possessivū est ab Oleno: unde Capella Olenia vocitata est. Amalthee capra, Iovis alitrix: propterea quod circa Olenum Boeotiae & nata dicitur, & nutrita. Ovid. 5. Faestor. Nascitur Oleniae signum, pluviale Capelle.
 Olerūs, *Ὠλερῶς*, Urbs Cretae in edito loco sita, ultra Hierapyntam. Hinc Minerua Oleria, & Festum olerium in ejus honorem, Stephanus.
 Ollaros, *Ὠλλάρως*, Insula in mari Aegæo, una Cycladū, de qua

Virgil. lib. 3. Aeneid. Oliaron, niveantque Paron, &c.
 Oliba, Prolem. lib. 2. cap. 6. Hispaniae Tarraconensis urbs.
 Olicata, *Ὠλικάτα*, Urbs Britanniae apud Prolem. lib. 2. cap. 3.
 Olizon, *Ὠλιζών*, Thessaliae oppidum, cuius meminit Homerus in Catalogo.
 Olympe, *Ὠλύμπη*, Urbs Illyridis, cuius incolae dicuntur Olympei. Auctor Stephanus.
 Olymphia, *Ὠλύμπια*, Urbs Elisidis fuit, quinquenniali ludorum celebritate, quae & ipsa Olympia dicebantur, toto tibi celeberrima. Stephanus Olympiam eandem putat fuisse cum Pisa. Strabo autem lib. 8, videtur indicare Pisaem fuisse. Cic. 1. Tusc. Quam Olympiam vcnisset, in maxima illa quinquenniali celebritate locorum.
 Olymphiarum, *Ὠλύμπια*, Ger. Die Olympische Spiele. Hercules rex der Etas Olympia der Landtschaft Elis in dem Isthm angeordnet hat. Ludii ab Hercule instituti in honorem Iovis, circa Olympiam Eleae regionis urbem: à qua & nomen habent. Hercules enim Augea Elisidis rege superato, repurgatoque ejus stabulo, in campis Olympiacis juxta Alpheum fluvium, sacris certamen instituit, quod quinto quoque anno, vel (ut Lycophrontis interpretis asserit) quinquagesimo mensis celebraretur: idque eo consilio, ut in illo certamine Graeciae juvenis sese pentathlo: hoc est, quinq; gymnasticis certaminibus exerceret, castibus scilicet, cursu, saltu, disco, & palistra: usque veluti meditationibus vetero certamini praecluderet. Huic certamini quinto die finis imponebatur: & victor qui Olympionices vocabatur: oleastro: vel (ut Aristoteli placet) olea, quae philosophianos dicitur, coronabatur: tantumque ei honora habebatur, ut non per portas urbis, sed per ruinas murorum, iudicibus in curru in patriam reverteretur. Horat. 1. Epist. 1. Quercum pago, & circum compita pugnae Magna coronari contemnat Olympia. Cicero de Clar. Orat. Pugiles certant paganos & plagas Olympiorum cupidi ferre possunt. Idem 2. de Divinar. Cursor ad Olympia proficisci cogitans, vias ejus somnis curru quadrigarum vehi.
 Olymphiacus, a. um, pen. corr. Ut Olympia cum certamen, Victoria Olympiaca. Auctor ad Herenn. lib. 4: Quali siquis ad Olympia veniit cursum, &c. Virg. 3. Georg. Sea quis Olympiacae miratus praemia palmae Paelet equos.
 Olymphonices, pen. prod. *Ὠλύμπιονίκες*, Ger. Die Olympischen Sieger. Hercules Olympionices dicitur: qui in Olympia certamine victor evasit, nisi quippe victoria dicitur. Aelianus de Varia hist. lib. 10: Duxit ad Olympium certamen filium suum Pherenice formosa, prohibentibus eam spectantibus qui praesidebant: liceret ei sibi persuasit, quae patrem & fratrem victus habebat Olympionices. Cic. pro L. Flac. refert quod apud Graecos esse Olympionicem, judicabatur prope celsissimum & gloriosissimum quam Romae triumphasse.
 Olymphiades, a. dis. *Ὠλύμπιαδης*, Ger. Ein antiker Name der Stadt Olympia in der Landschaft Elis. (Sive ut Lycophrontis interpretis tradit) quinquaginta mensis: quod Romanis istum appellavit: intervallum scilicet intercertum inter duo Olympia. Ger. Enim tempora per Olympiadas supputabatur, ita numerantes, Olympiadas prime, aut secunda, aut tertia, aut quarta anno primo, vel secundo, vel tertio, vel quarto. Atque Colluctantia: in Olympia victores tertii & tertium dicitur. Plinius in Menarch. iterum (sive) Pythia & tertium Olympia.
 Olymphis, Nomen mulieris proprium, quo nomine dicitur Alexander Macedoniam matrem, cuius frequenter est mentio apud Ptolemaeum, Curtium, & alios.
 Olympeum, penult. prod. *Ὠλύμπειον*, Locos in Delo, quem quum Athenienses Aditani sumptu condidissent, Novas Athenas Adrianas vocaverunt. Stephanus.
 Olympeidorus, pen. prod. *Ὠλύμπειδης*, Nomen proprium ejus qui docuit Epaminundam cantare tibis.
 Olympeis, *Ὠλύμπεια*, Ger. Ein hoher Berg in Thessalien, welcher die Stadt Olympie in der Landschaft Elis an sich zieht. Mons cuius vertex usque ad eōm attollitur, ut summa ejus accedat caelum videretur. Propter quod Poetae caelum Olympum vocant. Dicitur Olympus, quasi *Ὠλύμπιος*: hoc est, totus fulgens: sol enim clarus habet, nullisque unquam nubibus fuscatur. Lucan. lib. 2. nubes excedit Olympus, & sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altissimus inter Thessaliam & Macedonia, qui tamē Thessaliae ascribitur. Alter in Gallograecia, vel in Cypro. Aitias apud Myos, ad cuius radices Ptolemaeus ab Annibale condita. Quartus, ad mare Rubrum in Aethiopia, haud longe ab Heliopoli oppido: qui oriente soles usque ad quintam diem horam flammis emittit. Virg. 1. Georg. Scilicet atque Ossa frondolam involvere Olympum.
 Olympius, *Ὠλύμπιος*, Myusia tibicen & poeta Melicus & elegiarum Marthe Saryri discipulus, qui etherae lege dedit, modoque puiscandi, reperit & docuit. Floruit ante Iulium Caesarum. Ab hoc & mons in Myisia nomen accepit. Fuit item alius, junior & Phrygia tibicen tempore Midae regis. Suidas.

Præter hos fuit & Olympius Nemesianus, qui (ut ait Vopiscus in vita Caesarum) scripsit Halicætica, Cynegetica, Nautica, Olympius item præsul, natione Hispanus, inter Christianos commemoratur scriptores à Gennadio. Edidit librum adversus eos qui naturæ non voluntati libere & arbitrio peccata nostra ascibunt. & Olympius etiam hexarchorum Italiae unus.

Olympicus, s. um, ðlympos. Quod est Olympi, vel quod ad Olympum pertinet: ut, Iupiter Olympicus. Dicitur est autem Iupiter Olympicus ab Olympo, à quo eruditus & ad virtutem institutus sit. Alii verò à cælo, quem Olympum Græci vocant, in quo regnare fertur. Pulvis Olympicus. Horat. 1. Car. Ode 11. Sunt quos curriculo pulverem Olympicum Collegisse iuvat.

Olympus, s. um, ðlympos. Cœlestis, deductum nomen ab Olympo.

Olynthus, ðlynthos. Thraciæ urbs iuxta Atticam regionem, sub Atheniensium imperio, quam quum Philippus Macedonum rex obsideret, nec tam en vi capere posset, eiusdem custodes auro corrupit, atq; hoc modo suæ ditioni subiecit. Postea verò ab Atheniensibus deleta fertur, quavis non desint qui à Philippo eversam tradant. Iuven. Satyr. 12. biberat quo calidus emptor Olynthi. Stephanus autor est Olynthum ab Herculis filio Olyntho conditum, & appellatum fuisse: quoniam non desunt qui à Chalcidensium colonia illuc missa conditum malint. Olynthi item ðlynthos, ficus parva, & non maturelcentes dicuntur, quas Latini Grossos appellant.

Olynthiæcus, a. um, ðlynthos. ut Olynthiæ orationes Demosthenis, quibus Athenienses adversus Philippum incitantur Olynthius bellum inferentem.

Olyras, ðlyras. Fluvius est prope Thermopylas, quem fabulatur conatum esse Herculis rogam extinguere. Strabo lib. 9.

Olysiippo, Plin. lib. 4. cap. 12. [dicitur in Prolemao: ðlysiippo Straboni. German. Ein gemattig Etas am Meerhafen in Portugall gesehen] Lulianæ urbs, quæ nostris temporibus Vlyzbona appellatur. Vulgò Libana.

Omerici, Populi iuxta Illyricum, apud Herod. lib. 3.

Ombrios, ðmbrios. Vna & prima ex Fortunatis insulis, habens in montibus stagnum, & arbores ferule similes. Plinius lib. 6. cap. 32.

Omphale, s. ðmpala. Nomen proprium regine Lydiæ, quæ Herculem multis muneribus ornavit, quod à angue iuxta Sagarim fluvium multos homines interficentem interemisit. Hæc, ut Poëta tradunt, Herculem sibi servientem etiam ad lamificium compulit, quum ipsa calathum & eolum, cultusq; formigeos, sagittas & clava, leonisque tegmine mutasset. Alii dicunt, quod Iphigæia Euryti regis filii ex dem, à Mercurio, iussu Iovis, Omphalæ Lydorum regine fuisse in servitutem additæ: & inde esse quod illi servisse, & calathos submississe dicatur.

Onchestus, ðnchestos. Filius fuit Neptuni, qui Onchestum civitatem Mycælesio promontorio propinquam condidit, de qua suo nomine appellavit.

Onchestus, ðnchestos. Bœotiæ urbs est, ad procul à lacu Capadæ, ubi Amphycionum cœcilium cogi solet, teste Strabo, lib. 9. Conditâ putatur ab Oncheste heroe, Neptuni filio, & ab eo nomen accepisse.

Onesicritus, penult. corr. ðnesicritos. Philosophus & historicus Aeginensis: ut autem Demetrio Magnæ placet: Aliphalæus fuit à Diogenis schola. Similitudinem quandam cum Xenophonte habere videtur. Ut enim hic cum Cyro ita ille cum Alexandro militavit. Xenophon Cyri Prædium, Onesicritus Alexandri incunabula & originem scripsit. Similiter uterque persequitur laudes eius, quo Imperatore meruit: stylus insuper utriusque similimus. Autor Diogenes Laërtius. Fuit etiam medicus.

Onesimus, ðnesimos. Cyprius, seu Spartiata, tempore Constantini magni scripsit de Rhetorica, De statuum differentia, Præexercitationes, Declamationes, & alia, Suidas.

Onobâ, ðnobâ. Civitas inter Sacrum promontorium, & Herculeas columnas, in Bœtica regione. Autor Plinius libro 3. cap. 1. & Pomp. lib. 3.

Onobalsturia, ðnobalsturia. Vulgò Gibraltar, Hispaniæ Bætiæ oppidum est, teste Prolema. libro 2. cap. 4. in tractu Tudertanorum: idem cum eo quod Plinius & Pomponius Onobam vocant.

Onochonus, Thessaliæ fluvius, unus ex iis, quos Xerxis exercitus traditur edidisse. Autor Herod. lib. 4.

Onthyrion, ðnthyrion. Oppidum est Thessaliæ iuxta Arnen, cuius incolæ Onthyrice appellantur, Stephan.

Onuphis, ðnuphis. Vrbis celebris Aegypti: quâ vicina præfectura Onuphis appellatur: cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 9.

Onyches, s. ðnythes. Nomen proprium Thebani cuiusdam, qui Aeneam secutus, à Turno fuit interfectus. Virgil. 12. Aeneid.

Ille Talon, Tanainque neci, fortemque Cethegum, Tres uno congressu, & moxum mittit Ouyten, Nomen Echionium, matrisq; genus Peridia.

O. ante O. O. ðntæ, ðntæ. Insula in Oceano Septentrionali, in quibus (ut Plinius refert libro 4. cap. 13.) ovis avium, & avienis incolæ vivunt.

Oopellum, Britannia insulae urbs, Prolema. lib. 2. cap. 3. Vxellum aliis dicta: hodie Cœlæ.

Opeconsiva, Dies festi Opeconsivæ deæ instituti, cuius in regia sacranum, in quod nemo præter virgines Vestales & sacerdotem publicum introibat. Varro lib. de Ling. Lat. 5.

Ophærus, ðphæros. Scythiæ fluvius, in montibus Carthis nascens, & in Lagoum influens. Plin. lib. 6. cap. 8.

Ophæres, ðphæres. Filius fuit Lycurgi regis Thracum, & alumnus Hyppilyes, alio nomine Archemorus appellatus: quem quum nutrit Argivis Lægiam fontem indicatâ, in herba reliquisset, serpens interemit. In cuius honorem Argivi Nemæa certamina instituerunt: quorum victores apio coronabantur.

Ophineus, ðphineos. Messeniorum vater, qui quotannis natali die furore correptus, futura prædicere solebat.

Ophiogenæ, ðphiogenes. Genus hominum in Hellesponto, quos Crates Pergamenus scripsit serpentum ictus tactu solitos levare, & manu imposita venena extrahere corporibus. & Sunt & alii eodem nomine in Cypro insula. Plinius lib. 28. cap. 3. Quorum è genere sunt Psylli, Marisque, & qui Ophiogenes vocantur in insula Cypro: ex qua familia legatus Hexagon nomine, à Consulibus Romæ in dolium serpentium cõjectus experimenti causa, circummulcentibus linguis, miraculum præbuit.

Ophion, onis, ðphion. Socius Cadmi fuit, & in Thebis ædificandis adiutor: ita dictus, quod è serpentium dentibus fingatur prognatus. & Est etiam Ophion nomen filii Oceani, qui cum uxore Eurynome ante Saturnum rerum est potius. Claud. lib. 3. de Rapt. Prof. hos onerat ramos exutus Ophion. & Ophion verò, ophii, animal fuit Sardinia insulae peculiare, pilo & dentibus cervo simile: quod Plinius sua ætate interisse tradit lib. 28. cap. 10 & lib. 30. cap. 14.

Ophitæ, ðphitæ. Hæretici quidam fuerunt, qui Christum sub serpentis specie colebant. Interim tamen habebant & vivum serpentem, quem venerabantur & nutiebant.

Ophichus, ðphichos. Cœlestis sidus est, quod à poëtis aliquando Anguitens appellatur, eò quod hominis effigie fingi solet anguem manu tenentis. Itaq; nonnulli Herculem esse putaverunt, qui adhuc in cunis vagiens, angues à lunone immixtos manibus præfecavit. Dicitur Ophichus, quasi ðphichos, & per syncretism mutatis & in ðphichos. Sunt tamen qui Ophichum Aesculapium esse velint: aut Canobantæ Getarum regem: aut Phorbantem Thiope Thessalorum regis filium. Vide HIGINUM.

Ophiusa, ðphiusa. Insula est in mari Balearico, teste Prolemaeo, ex duabus Pithyulis minor, (nam major Ebusus dicitur) propter serpentum copiam incolta: unde & colubraria à Lacinis appellatur. Plin. lib. 3. cap. 3. Ebusi terra serpentes fugat. Colubraria partitidè insecta omnibus, nisi Ebusi terram infecentibus, Græci Ophiusam dixerunt. & Est & altera eiusdem nominis insula non procul à Creta, cuius etiâ meminit Plin. lib. 4. cap. 12. & Ophiusa item oppidum fuit Sarmatiæ Europæ, ad Tyram sinem: de quo idem Plinius loco iam indicato. Rhodius quoque insula, aliquando propter serpentum copiam Ophiusa dicta fuit: ut tradit Strabo lib. 14.

Ophiusia, a. um, ðphiusia. Ophiusia arva. Ovid. 10. Metam. Ipsa suas urbes Ophiusiaq; arva patabat Delectæ alma Venus.

Ophthia, ðphthia. Vrbis Libyæ Maieoticæ, Aegypto proxima. Autor Stephanus.

Ophyon. Vide supra OPHION.

Opimæ, Populi iuxta Indum fluvium, Stephan.

Opimius, Prænomine Lucius, Consul Romæ fuit, quo anno C. Gracchus seditionis concionibus statim Republicæ labefactans cesus est. Ab huius nomine vina Opimiana dicta sunt, quæ Opimio Consule nra sunt. Plin. lib. 14. cap. 4. L. Opimio Consule, quum C. Gracchus Tribunus plebis seditionibus agitata interemptus est, ea cœli tempestas fuit, quam cocturam vocant, solis opere, natali urbis DCXXXIII. Durantq; adhuc vina ducentis fere annis, jam in speciem redacta mellis asperi: (etenim hæc natura vinis in versillare est) nec potari per se queunt, si non pervincat aqua, usque in amantudinem carie indomita.

Opis, huius opis, ðme, Nympha Diane comes, de qua Virgil. Aen. 11. Velocè interea supetis in sedibus Opis Cœpellabat. Vbi prima producit, quum in Opis ab Ops corrumpitur. & Est item Opis vici nomen in Mesopotamia, ad Euphratem fluvium.

dam insula quum esset, continenti iuncta est. Plin. lib. 2. cap. 16. Epidaurus & Oricum insulae esse desierunt.

Origenes, penultima correpta. *origenes*, (qui & Adamantius dictus est) Theologus magni nominis, qui tempore Philippi primi Christiani Imperatoris, fidem Evangelicam & scripturae & viva voce non parum illustravit. Incidit tamen in aliquot errores ab Ecclesia damnatos, quos nonnulli suspicantur ab emulis, eius libris fuisse inspersos. Hic adhuc adolescens fervido quodam studio atque accensus, ut liberius & citra pudicitiae periculum Evangelicam professionem posset incumbere, seipsum castravit.

Orion. [*Ὠρίων* *origion*] Quasi Vrion, dictus est filius Iovis, Neptuni & Mercurii. De hoc varie fabulantur poetae. Quidam tradunt Iovem, Neptunum, & Mercurium, quum terram peragraret, superveniente nocte ad pauperem quendam Hyrcum, quem Aristoticus Erythrum appellat, divertisse, qui eos hilari animo suscepit: quumque deos esse animadvertisset, occiso bove isdem sacrificium obtulit. Quo officio motus Iupiter, iussit ut aliquid muneris à se peteret, statim voti compos futurus: qui nihil sese magis cupere respondit quam filium: conjugem tamen sibi non habere, neque velle ducere, quod morienti uxori fidem dedisset se aliam non ducurum. Iupiter igitur & reliqui dii corium immolati bovis sumpserunt, in quod quum urinam emisissent, iusserunt ut terra obrutum completis matris mensibus solveret. Quod quum fecisset, invenit puerum, quem ab urina Orionem nominavit. Hic postea adultus evasit venator maximus, adhaesitque Diana. Sed quum viribus fidens, gloriaretur nullam esse feram quam non conficeret, diis insolens verbu ulciscens, contigit ut terra scorpionem pareret, à quo stans periret. Diana igitur satellitis sui obitum gravissimè terrens, cum in caelum iuxta Tauri sydus constitit, Lucanus verò à Diana scorpione emissio occisum dicit, & deorum miseratione in caelum sublatus Horatius ab ipsa Diana fugitivis confossum tradit, eò quod vi voluerit eam comprimere. Servius autem hanc fabulam longe aliter pertexit: Oenopionem Siculum habitum esse filium, qui quum Candiope (quam alii Metopem vocant) sororem vitialet, à patre excaecatus est. Consulto igitur oraculo responsum accepit: Si per pelagus ad Orientem pergeret, ut oculatorum cavitates semper haberet Soli oppositas, luminare recuperatum. Quod quum facere conaretur, auditio strepitus, ad Cyclopa pervenit, ex quibus unum humeris suis imposuit. cuius ductu Solè semper adveniens habens, oculos recepit. Helioidus Neptuni & Eurales filium facit: idque muneris à patre obtinuisse tradit, ut per summos fluctus posset incedere. Alii ferunt, cum oculis ab Oenopione prius esset, in Lemnum insulam venisse, & ibidem à Vulcano caballo accepto ad ortum Solis pertexisse, & sic visum recepisse. Postea verò reversum, Oenopionem ulcisci statuisse quum hic à tribus suis sub terra occultaretur, in Cretam profectum: ibique ob arrogantiam à scorpione divinitus immisso fuisse interfectum. Est autem signum caeleste, quo oriente maximè excitantur tempestates. Hinc Virgilius libro 1. Aeneid. Quum subito assurgens fluctu nubifosus Orion, & c. Sunt qui Græcè ab aquarum inundatione sic dictum velint, quod ortus eius hycemis initium asserat, & mare ac terras tempestatibus turbet: *origion* enim turbo & concito significat. Plautus lugulam vocat, quod stellarum fulgore quasi gladiis armatus, terribilis videatur. Si fulget, serenitatem: si obscurat, tempestatem præ se fert. Habet autem hoc nomè apud Poetas primam syllabam in differentem: quod idcirco factum creditur, quod prima syllaba olim apud Græcos per a diphthongum sonabatur: quæ secundum proprietatem lingue Doricæ in *o* solet commutari: quæ ratione constat posse produci. Potest tamen etiam corripì, si abiciamus ex prima syllaba vocalem subiunctivam, more Græcorum, qui ut brevem syllabam extendant, aliquando assumunt vocalem: ut longa contrahant, aliquando vocalem abiciunt. Media autem syllaba semper produci tur: Penultima verò obliquorum rursus est indifferens. Lucan. lib. 1. Tulle tulit caelo videt decus, Orionis. Versus est spondaius. Ovid. 3. Metam. Instructumq; Orionis enses. Apud Catullum de Coma Beren. legitur nominativus Oarion: Proxi mus (inquie) Hydrochoo fulgeat Oarion.

Oritæ, *origens*, Populi sunt Indiae liberi. Steph. Strab. lib. 25.

Orithos, lege **ORICOS**.

Orithyia, penultima producta. [*Ὠρίθυια* Homero. Germ. Ein Traum Borea, wether in einem Wind ist vermandet worden.]

Filia fuit Erichthei Athenarum regis, qui Pandioni in regno successit, quam à Borea raptam, & in ventum conversam Poetae fabulantur. Verum, ut Eusebius autor est, Boreas hanc sibi in conjugem antea denegatam rapuit: raptam tulit in Thraciam, & ex ea Zeten & Calain suscepit, qui cum Argonautis in Colchos navigaverunt, & Harpyias fugaverunt. Vide **CALAI**. Propertius libro 2: Iam Pandionis cætes ge-

nus Orithyiam, & Hoc etiam nomine dicta est Amazonum regina, quæ Mæpelia matri successit in regno, Iulianus libro 2. quam à Borea raptam Poetae fabulantur: ita dicta, teste Erasmo, quod in montibus mælica sacra soleat peragere. Et quanvis *Ὠρίθυια*, deduci putetur, quod per a parvum scribitur: tamen propter tot brevium syllabarum concursum, mutatur in *o*.

Ormion, *Ὠρμιών*, Homero, Vicus est ad sinum Pagasæum, sub monte Pelio. Vide Strab. lib. 9.

Orneas, *Ὠρνεάς*, Vicus fuit ex agro Corinthio, in quo Priapi sacra magna solennitate celebrabantur: unde Priapus ipse dictus est Orneates. Autor Strabo lib. 8.

Orneus, *Ὠρνεύς*, pen. prod. *Ὠρνεός*, Vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius. Ovid. 12. Metam. Fuit & Orneas, Lycabasque, & saucius armo Dexteriore Medon.

Ornithia, *Ὠρνιθία*, Venti sunt Septentrionales quotannis sub initium Vens triginta sex diebus spirantes: ita dicti, ut credit Budæus, ab adventu avium, quod id temporis hirundines & ciconix ad nos transvolant. Columella lib. 11. cap. 2. Decimo Calendas Martii quum Leo desinit occidere, venti Septentrionales, qui vocantur Ornithia, per dies triginta esse solent.

Oroatia, Plin. *Ὠροαία*, Straboni, Fluvius est Carmaniae in confinio Persidis, cuius meminerunt Ptolem. lib. 6. cap. 3. Plin. lib. 6. cap. 23. & Strabo lib. 15.

Orobæ, *Ὠροβία*, Vrbis est Assyriæ, in Mediterraneis. Ptol. li. 6. c. 1.

Orobæta, *Ὠροβία*, Vrbis mediterranea Persidis. Ptolem. lib. 9. cap. 4.

Orodés, *Ὠροδής*, Parthorum rex, à quo Crassus captus fuit & interfectus. Vide Plutarch. in Crasso. Est & Orodés Tusci cuiusdam nomen apud Virgil. 10. Aeneid. qui Aeneæ arma secutus, à Mezentio fuit interfectus.

Oroetes, *Ὠροετης*, Vir Persæ, & Sardum præfectus, qui Polycretem Samiorum tyrannum dolo captum suspenderit. Hic postea iussu Darii & opera, aliudq; Bagæi à Sardibus trucidatus est, ut scribit Herod. lib. 3.

Orontes, *Ὠρόντης*, teste Pomp. lib. 2. fluvii nomen est, qui dividit Syriam ab Antiochia. Est & nomen montis, inter quem & Orientem fluvium urbs Antiochia posita est.

Orontes, a, um, *Ὠρόντης*, Propert. libro 1: Aut quod Orontea crines perfundere myrtha.

Orontes, *Ὠρόντης*, Vir Trojanus, qui Troja capta cum Aenea in Italiam navigans naufragium fecit, ut scribit Virgilius libr. 1. Aeneid. Vnam, quæ Lycios, fidumque vehebat Orontem.

Oropus, pen. prod. *Ὠρόπιος* Stephano, Oppidum in Attica, in confinio Bœotia. Plin. lib. 4. cap. 7. Est & alia eiusdem nominis civitas in Macedonia, patria Seleuci Nicatoris. Item alia in Eubœa, Apollinis templo clarissima. Rufus alia in Syria, non procul ab Amphipoli, à Nicatoris condita aut certe instaurata, & à nomine patriæ suæ ita appellata. Sunt & aliae nonnullae quæ enumerantur à Stephano.

Orphæus, [*Ὀρφεύς*, German. Ein Pöhl auß Thracia, ein Sohn Apollinis, vnd Calliopes, ein außhündler Harpionsehiler.] Poeta seu vates genere Thrac, Calliopes & Apollinis filius, quem à Mercurio sive, ut alii habent, à patre Apolline Iyam accepisse ferunt, eoque tantum valuisse, ut illius cantu sylvas & saxa moverit, fluviorum cursum prohibuerit, ferasque mitiores reddiderit. Eurydicem uxorem habuit, quæ Aristæum vim sibi inferre volentem fugiens, à serpente occisa est: ob cuius mortem Orphæus maximè contristatus, accepta lyra, ad inferos descendit ubi suo cantu à Proserpina uxorem Eurydicem recepit. Sed quum eandem non servata lege à Proserpina sibi imposita, rursus amississet, celibem vitam agere statuit quumque iam multas nuptias rejecisset, aliosque insuper à mulierum consortio deterreret, atque in pueros amores pelliceret, à Manadibus inter Bacchi sacrificia iuxta Hebrum fluvium occisus & disceptus est: cuius membra palli per agros sparsa Musæ collegere, & deinde ea sepultura: lyra verò & caput in Hebrum dejecta, ad Lesbos insulam delata sunt, ubi caput ab incolis sepulturae mandatum est: lyra autem in caelum assumpta. Virg. Aeglog. 3: Non me carminibus vincet nec Thracius Orphæus, &c. Alii Orphæum Ciconum regem, Oeagri (à quo Oeagrius appellabatur) & Polyhymnia filium fuisse dicunt, atque cum Argonautis in Colchos navigasse, ideoque assumptum, quod à iuxta vaticinium Chironis, Sienes præteriti non poterant nisi præsentem Orphæo, & Sunt qui duos Orphæos fuisse dicant, quorum alterum Colchos navigasse perhibent.

Orphæus, *Ὀρφεύς*, pen. prod. *Ὠρφεύς*. Denominativum: ut Orphæa cithara. Martial. lib. 1. Quicquid in Orphæo Rhodope spectasse theatro, Dicitur, exhibuit Citharaena tibi.

Orphæcus, adject. ab Orphæo. Macrob. Comment. li. 12. libetum patrem Orphæi *Ὀρφεύς* suspicantur intelli.

Orphæus, *Ὀρφεύς*, apud Claud. li. 1. de Rapt. Proserp. unus est

est ex equis Platonis, à tenebris nomen habens: Orphæus crudelis micans, Aethonque sagitta Ocyor, & Stygii sublimis gloria Nycteus Armenti, Ditisq; nota signatus Alastor.

Orhæa, oppidum est in Occidentali tractu Britannia, teste Ptolem. lib. 2. cap. 3. Vulgò Ormæstet.

Orsilocheus, filius fuit Idomeni. Hic patrè secutus ad expeditionem Trojanam, quum per totum bellum ex voto omnia successissent, in exitu rei ob insolentiam, cum obstatet totis viribus ne ex præda capti illi fors debita daretur Vlyssi, ab eo occisus est.

Orhocorybantès, Populi sunt Medis & Hyrcanis finitimi, quorum meminit Herodot. lib. 3.

Orhosia, oppidum est in ea parte Syriæ, quæ Libano monti subjacet: cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 20.

Orti Hesperidum, In Africa fuerunt inter duas Syntes, Poetarum fabulis plurimum celebrati, quum revera nihil ferant præter oleastrum. Vide supra in dictione HORTVS.

Orton, Pelignorù urbs, hodie Ortona.

Ortoplia, Liburniæ urbs, Ptolem. lib. 2. cap. 15. Ortopula hodie.

Orrygia, Insula in mari Aegæo, omnium Cycladum clarissima, Apollinis alumna, templo & mercatu nobilis. Dicitur Orrygia: quia in ea primò visæ sunt coturnices, quas Greci Orrygiæ vocant: nos à sono vocis Quailo dicimus.

Alii, ut Nicander, ab Orrygia oppido dictam putant. Virgil. 3. Aeneid. Linquimus Orrygiæ portum. Hæc etiam dicitur Delos (ut docet Aristoteles) quòd quum antea sub aquismersa esset, subito apparuerit: nam Delos, Ostendo significat. Ab aliquibus prætereà Pyripile nominatur, ab igne ibi primùm reperto: ab aliis Cyathia: ab aliis Asteria: ab aliis Cynathus. De Delo terræ motu concussa, vide Thucydidem libro 2. § Est alia Orrygiæ nomine insula in Sicilia, Syracusarum pars, reliquæ urbi ponte conjuncta, quæ fontè habet Arcthusam. Hæc ex opposito Plemyrii Siciliæ amnis sita est: de qua Virg. lib. 3. Sicaniò præterea sinu jacet insula contra Plemyrium undosum, nomen dixere priores Orrygiam, Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare, quæ nunc Ore Arcthusa tuo Siculis confanditur undis.

Oscæ, oppidum est Hispaniæ Tarraconensis, in tractu Ilgerum. Autor Ptol. lib. 2. cap. 6.

Oscia, Lepontiorum oppidum in Alpibus Cottia, autore Ptolemæo lib. 3. cap. 1.

Osci, Italiae populi qui tractum maritimum Campaniæ tenuerunt, ab oris sceditate ita dicti. Vide Obscena verba dicta (ut quibusdam placet) quasi Oscena.

Oscus, a, um, adject. Cic. Mario, lib. 7: Non enim te puto Græcos, aut Oscos ludos desiderasse: præsertim quum Oscos ludos vel in Senatu nostro spectare possis. Horat. 1. Seru. Sat. 3: Mellis clarum genus Oscæ. Tullius Oscæ, Propert. lib. 4. Eleg. 2.

Oscis, pen. prod. Osiris, vel Osiris, iugis. Fuit Iovis filius, ex Niobe Phoronei filia, successitq; Phoroneo in regnum Argivorum. Postea tamen Aegialeum fratrem præfecit regno Achaicæ, & ad Aegyptios transfretavit gloriæ cupiditate. Quos quum subegisset, Iridè (quæ & Io vocabatur) Inachi primi regis Argivorum filiam duxit uxorem. Vbi, quâ illa literas, Osiris varias artes Aegyptios docuisset, utraq; divinos honores meruerunt. Tandem à Sityphone Aegyptio: vel (ut Servius) à Typhone fratre clam occisus, ab Iride diu questus est. Tandè apud Phialam juxta Syenem laceratus repertus est, curavitq; eum Iridè sepelendû in Abato insula ejus paludis quæ Memphi proxima est: quam etiam Stygemid est. mæcerorem appellavit: nec nisi sacerdotes, certis diebus, eosq; nutritos eò accedere voluit. Sed quâ apparuisset Aegyptiis deinde bos quidam, Osirim putarunt, adoraveruntq; ut Deum, & vocaverunt Apimud est, bovem, eorum lingua. Deinde dictus est Serapis.

[Germ. Ein Osen der Aegyptier vnder der gestalt eines Osiris.] Tibullus lib. 1. Eleg. Te canit, atque suam pubes miratur Osirim Barbara, Mephiten plangere docta bovem. Mart. lib. 9: non illam mille catastæ Vincebant, nec quæ turba Serapin amat. De Osiride sic habet Eusebius lib. de Præpar. Evan. Diodorus Siculum inducens, Aegyptios ferunt primos omnium motû, ordinemq; celestium corporû admiratos, Solem & Lunam deos putasse, ac Solem quidè Osirim, Lunâ Iridem nuncupasse, à proprietate quadam inditis ipsis nominibus. Nam si quis ad Latinam linguâ verba transferat, multioculus Osiris dici potest, neq; id abs re. Radius enim suis quasi multos reb. immitte oculos, quibus omnia perspicit ut etiâ Poëta dicit: Sol qui terrarû flammis opera omnia lustras. Quâvis nonnulli Græcorum poëtæ Dionysium esse Osirim confingant. Iridem verò Priscam Latine dicere possumus. Lunæ hoc homine indito: quoniam sempiterna, priscaq; sit: Cui idcirco cornua depin-

gunt: vel quia quum minor est, cornua videtur: vel quòd bos ei apud Aegyptios sit dedicata. Ferunt Osirim apud Aegyptios insitionè, & aratrû, viniq; usum primùm reperisse, aliq; nonnulla quæ latè prof. quitur Tibull. lib. 1. Eleg. § Osiris nem herba est ramulos ferè nigros, tenues, lètos, & in his folia nigra ceu lini semèq; in ramulis nigri inuò, deinde colore matato rubescens. Verba sunt Plin. lib. 27. cap. 12. Vulgus Hobariorû Linariam vocat. [Ger. Isintraut; Harstraut; Schestant.]

Ossimij, Populi sunt Galliæ Lugdunensis ad Lagerim amnè. Plin. lib. 4. cap. 18. Cæsar Ossiminos vocat.

Osquidates, Populi sunt Galliæ Aquitanicæ, apud Plin. lib. 4. capite 19.

Ossa, Mons in finibus Thessaliæ, Centaurorum habitum, què Seneca dicit Olimpo olim fuisse conjunctû: Heculia autem opera fuisse abscissum, ab ea parte ubi per Tempè flux Peneus fluvius. Lucan. li. 1: & tantus in æthera clamor, Quæ tus piniferæ Boreas quum Thracius Ossæ Rappibus incubuit.

Ossa, a, um, denominativum. Lucan. lib. 6. Thessaliæ quæ parte diem brumalibus oris Attollit Titan, rupe Ossæ coëret.

Ossigetania, Regio Hispaniæ Beticæ vicina: cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

Ossonoba, Lusitanicæ civitas, non procul ab Anasivii ostus, teste Ptolemæo lib. 2. cap. 5.

Ostèdes, Insulae sunt Siciliae adiacentes ab ea parte qua Africam spectat. Autor Plin. lib. 3. cap. 8.

Ostia, fluv. [Ostia à Stephano dicitur, n. Straboni, German. Die Ostia Italia an den aufgangem der Tyber grægor.] Vbi in aditu Tyberinis sita, ab Anco Martio condita (ut inquit Liv. lib. 1. ab Verbe) in ipso maris, fluminisq; cõfinitio: ut tonus mundi operes illò, veluti maritimo urbis hospitio, recipientur. Ab hoc Ostienses, Ostiæ dicitur.

Ostiana porta Romæ dicitur ea quæ Ostiam versus ducit, à Ostia vocata. Ea nunc sancti Pauli porta appellatur.

Otantes, Persa nobilis, unus ex his qui cù Dario in Magos conjurarunt. Vide latius apud Herod. lib. 3.

Othryades, Nomen Lacedæmonis viri, qui cum obnoxieta nata esset inter Lacedæmonios & Argivos de qua Tyreatè placuissetq; ut ea his trecentorû utriq; prælo decideretur, solus ex Spartiatis superstit, duobusq; qui ex hostib. reliqui erant in fugâ versis, patriæq; parta victoria, ne solus ex sociis in patriam rediret, sibi manus intulit. Aureos Valerius lib. 3. cap. 2. Plutarchus in Parall. & Ovid. in Fastis.

Othrysius, adject. ut Hebræus, Othrysius in Claudiano.

Othrys, Thessaliæ mons est, non procul ab Oeta. Centaurorum olim sedes. Luc. lib. 5: Solstitial caput nemorosus submover Othrys.

Otreus, & Mydon, Fratres fuerunt Hecubæ & Ilii Cisei, & patruelis Polyneestoris, ut annotavit Porphyrius in 4. Iliad.

Otus, & Ephialtes, filii Neptuni fuerunt ex Iphimede Aloëi uxore, quos Poëtæ fabulantur nono ætatis anno in rorem jugerum altitudinè excrevisse, quo corporis robore totos, etiam diis bellum movere, montesque montibus imponentes, cælû ipsam oppugnare aulos, donec Apollina telâ cõfici, temeritatis suæ poenas dedere. Vide Hom. lib. 11. Odys.

Oxus, Amnis in lacu Oxia, ut inquit Ptol. sive Oxo, ut Solinus.

Oxyrhynchus, civitas Aegypti dicta ab oxyrhincho piscis qui ibi templû habuit. Cæterum Aegyptii omnes Oxynochum piscem colunt. Nam quædam animalia sunt quæ Aegypti universi colunt, quemadmodum ex terrestribus taurum, canem, fœlem: ex volatilibus ducem, accipitrem, atq; ex aquatilibus duo, lepidotum piscem, & oxyrhinchum. Is Strabone lib. 17.

Ozolæ, Populi ex Locria, Actolix oram incolentes ad sinum Cræzum, quorum oppida enumerantur à Ptolemæo, Molyeria, Naupaclus, Antirrhium, & Eyanchia. Vide Strab. lib. 2. cap. 9.

Rachynus, penultima producta. [Germ. Das Wogsding Sicilia gegen Nafgang.] Promontorium Siciliae Peloponnesium spectans: ab ætris crassitudine nomen habens. Nam wog pingue & crassum dicitur. Virg. lib. 3. Aen. Præstat Trinacrii metas lustrare Pachyni. Priscianus mediam hujus dictionis syllabam nullo veteri exemplo corrupit: quod non ausim imitari. Qui procul estis Pachyni distenditur oris.

Pachynus.